

19 de novembre de 2005.

IV Conferència nacional del PSC

Intervenció Miquel Iceta

Bon dia

Salut companyes i companys,

Ja sabeu perquè aixeco el puny i és que el darrer cop que vaig pujar en aquest escenari era el 10è Congrés del Partit on havíeu tingut la meravellosa idea de posar-me com a Viceprimer secretari, i aquests moments sempre es recorden...

Sempre que un puja aquí sap que ha d'explicar que hem fet amb la confiança rebuda. Però abans d'això permeteu que saludi als companys de la Mesa, al president de la Conferència, als companys i companyes que la componen, a vosaltres delegats, als convidats, als amics que ens acompanyen, a la gent d'ERC i d'ICV-EUiA i que aprofiti també en nom de la direcció del Partit per agrair als organitzadors de la Conferència, a l'Ernest Maragall, al Víctor Francos, a tot l'equip que han mogut tot això fins aquí.

I donar-vos una explicació, perquè avui no hem tocava pujar en aquesta tribuna, avui tocava que la cloenda d'aquest moment inaugural la fes la companya Manuela de Madre. Però sabeu que té una malaltia, jo em resisteixo, però, a dir que està malalta, té una malaltia que per cert alguns posen a vegades en dubte com a instrument per intentar erosionar el que diu i el que fa. Doncs la Manuela no pot cada dia aixecar-se del llit i potser el partit, en les darreres setmanes, li està demanat un sobreesforç i això ha fet que avui no pogués venir.

Fins a cert punt és lògic que li demanem un sobreesforç, perquè d'alguna manera és la nostra arma definitiva en aquest combat per les nostres idees, pels nostres valors. Per aquest projecte de catalanisme i federalisme, de fraternitat calen veus clares i potents que parlin al cervell, però també al cor de les

persones. I des d'aquest punt de vista, també des d'altres, la Manuela és insubstituïble. I també us diré que quan li diuen que algú ha fet comentaris com el que jo acabo de fer diu *“no, no digáis esto si yo estoy mejor que nunca”*. Perquè també sabeu que pels dirigents socialistes el combat és una aliment espiritual. I ho recordava l'altre dia el secretari d'Organització quan celebràvem el centenari de l'agrupació socialista de Reus, aquest és un partit que té moltes dimensions, moltes qualitats, però una el defineix potser millor que qualsevol altra, i era la qualitat que Joan Reventós ens recordava sistemàticament: *“el PSC és un partit de combat”*. De combat per unes idees i en aquest combat troba a vegades dificultats. Benvingudes. Si no trobéssim dificultats, potser és que no estariem fent bé la feina.

A mi m'agradaria poder fer intervencions com les de la Marina (Geli), amb aquesta veu que parla directament als cervells, que reclama atenció, que parla baixet, però per la importància de les coses que diu i trasllada. El meu estil és diferent, ho sento. Ho sento, perquè potser quan un aixeca la veu, la gent aplaudeix més per aixecar la veu que per la cosa que has dit. Però és que hem d'aixecar també una mica la veu. De totes maneres, permeteu-me, no hauríem de patir massa. Jo ahir vaig estar visitant una companya del partit que acaba de ser operada a Can Ruti i em va dir: *“la consellera ha estat aquest matí visitant”*. Però quan anava a l'ascensor se'm va acostar una senyora i em va dir literalment: *“menudo ruido, pero esto está mejor”*. Jo crec que això és el que està passant avui. Que és que *“menudo ruido, pero esto está mucho mejor”*. Això era Can Ruti, però això són els CAP's, són les escoles, són també els nostres barris. I no ens hem de dir aquestes coses per pensar que la nostra feina ha acabat. Probablement tampoc per dir que tot just comença, però sí per dir que cal treballar encara més fort en aquesta direcció durant més temps.

Vull animar-vos a treballar i a aprofitar aquesta Conferència, perquè de la feina dependrà la possibilitat que aquest treball sigui realment eficaç i respongui, no només als nostres compromisos polítics i electorals, sinó a les expectatives de la gent. Aquests dies són clau des d'aquest punt de vista. D'alguna manera ens han de servir per carregar les piles, per confrontar si el que estem fent és el que havíem dit que volíem fer, per confrontar-ho amb les necessitats reals de la gent

i també per ajustar coses, si cal, perquè el nostre partit no pot convertir-se només en un espectador d'excepció de les polítiques dels nostres electes. No. Seria ser covards i nosaltres hem de ser valents, primer per donar-los-hi totalment el suport, especialment quan es veuen sotmesos a la pressió d'aquells que no accepten cap canvi, però també valents per assenyalar deficiències si n'hi ha, audaços en la reflexió. I el nostre partit ha demostrat que és capaç de fer això i més.

Aquesta Conferència arriba en un moment decisiu: gairebé dos anys de govern a Catalunya, any i mig de govern d'Espanya. Dos anys després d'aquest canvi i en mig d'una ofensiva dura. Bé, aquí el paper posa brutal.... Brutal. La dreta en aquest país és brutal i hem d'agrair que ara probablement en una dimensió una mica diferent. La dreta d'aquest país s'ha caracteritzat quan està a l'oposició per crear una crispació que normalment només s'acabava amb un *pronunciamiento*. Per tant, sí, brutal, però menys. Algunes coses avancen.

Una ofensiva contra el Govern de Catalunya que va començar fins i tot abans que es constituís. Contra el Govern d'Espanya. Contra el president Maragall, el president Zapatero i també contra el PSC. Permeteu que somrigui perquè ja m'agrada que vinguin a per nosaltres. Ja ens trobaran.

Una ofensiva contra el Primer secretari, contra el secretari d'Organització. I permeteu-me que els digui que al nostre Partit, que som molt respectuosos de la individualitat, reaccionem com un col·lectiu molt sòlid, sobretot quan veiem que hi ha atacs injustos, incerts, que fan a vegades necessari que recordem a alguns els deu manaments. Aquell que deia: "*No levantarás falsos testimonios ni mentirás*". I que vagin molt en compte, perquè la nostra cultura catòlica és sòlida i profunda, i nosaltres sabem que no s'hi val pecar pensant que després, en la confessió, ja et perdonen. Perquè si Jesucrist no va perdonar a alguns, va ser als fariseus i als hipòcrites.

Permeteu-me amb un to menor també que respongui al president del Partit Popular, en Mariano Rajoy. La veritat és que si fos, ja m'agradaria, encara dirigent de la Joventut Socialista de Catalunya li diria: "Rajoy deixa de *rajar*!

Deixa de *rajar* contra Catalunya, contra el seu Govern, contra el seu Parlament. Valora un d'aquests pilars de l'Estat del Benestar que és el de l'educació”.

Catalunya té un nivell d'educació millorable, però fantàstic, sobretot si el comparem al d'alguns. Som tant ben educats que escoltem fins i tot a aquells que no ens volien ni deixar parlar i que, quan vam aconseguir parlar, ni tant sols van gosar respondre al Congrés dels Diputats. Nosaltres som suficientment educats com per respectar inclús aquells que volien passar-se per l'arc de triomf la voluntat del 90% dels diputats i de les diputades del Parlament de Catalunya. Ara, diguem-ho clar, amb projecte d'Estatut i tot, tenim un nou restaurant amb tres estrelles Michelin a Catalunya. Jo ja sé que alguns s'estimen més les comparacions futbolístiques. Jo aquí no us puc seguir, però amb les estrelles Michelin sí.

Recordar també és parlar de si és bon o mal negoci. En fi, ho farà demà el company Antoni Castells, quan presenti la proposta de resolució, però, si un veu com va l'economia del nostre país, podem estar moderadament satisfets. Però hem d'anar en compte, perquè moltes vegades quan expliquem la nostra satisfacció oblidem realitats que també són presents i que fora d'aquí encara es veuen menys, i després en parlaré de realitats socials a les quals cal donar resposta.

Us deia això dels deu manaments, perquè no es pot mentir. No es pot dir a la COPE, per exemple: *“Iceta cómo estás tan bronco si te acabas de casar”*. Jo vull dir: “encara no”. Però em podré casar. Perquè hi ha una majoria que ha trencat amb una idea i és que les conviccions d'alguns es puguin imposar per llei a tothom. Mireu quin gran canvi. Les conviccions d'alguns, per respectables que siguin i són, no es poden imposar per llei a tothom.

Clar, que jo he tingut sort, perquè a mi al cap i a la fi només em diuen això. Bé també diuen *“qué pasará si Iceta pega a su pareja. Cómo aplicarán la ley contra la violencia de género”*. Ho escoltem a casa i riem. Espero que mai s'hagi de posar a prova l'eficàcia d'aquesta llei a casa meva. Però jo us ho puc dir amb aquest to: també és veritat que diuen *“el pensamiento de Iceta es más propio de*

aquellos que llevaban camisas pardas en el período de entreguerras". Clar pitjor parat surt en Montilla, que diuen "a ver si será verdad que quiere volver a crear el GAL para eliminar a periodistas incómodos".

Jo em torno a adreçar a la Conferència Episcopal. Des del màxim respecte i inclús portat d'un cert fervor evangèlic. Això no és defensar uns valors. Això no és defensar unes conviccions. Això és atiar l'odi, incitar l'enfrontament, mentir i això, des d'uns que són, diuen, els representants de Déu a la terra, no es pot permetre.

I em sap greu, perquè quan pensava que us diria aquestes coses tenia molt gravades les paraules que deia abans l'Ernest Maragall. I probablement segur que els continguts dels debats d'aquesta Conferència tinguin molta més importància que totes aquestes bestieses sobre les que ens obliguen a parlar. Molt més, però en canvi probablement fa millor titular qüestions d'aquestes que són absolutament secundàries si no fos perquè el que busquen és deslegitimar les institucions democràtiques i impedir que els governs facin la feina. Impedir que els governs compleixin els seus compromisos electorals, que és la regla més sagrada de la democràcia. Per que tot això ha vingut per una operació econòmica.

Que està passant? Hi ha gent que diu, "però m'ho pots explicar?" I jo dic sincerament, es fa difícil explicar, perquè resulta que la dreta, que és la que ens acusa d'intervencionisme, quan manava, van col·locar els companys de *pupitre* al capdavant de les empreses i quan l'esquerra, que es diu que és intervencionista, arriba al govern el que vol és que la llibertat econòmica i de les empreses posi a tothom en el lloc que li toca. Clar, això és molt difícil d'explicar. És molt difícil.

Els que diuen que l'Estatut és intervencionista el que volen és que les decisions les prengui el Govern que els hi pugui fer més cas per afavorir els seus interessos, encara que sigui el Govern europeu. I això és el que està passant. És fàcil d'explicar, però la gent diu: "no pot ser". Doncs, sí senyor. Els que van tenir la sort, com el Sr. Pizarro, d'estudiar amb el Sr. Aznar tenen unes possibilitats

enormes, sobretot quan governa el PP, d'arribar a gestionar grans empreses. Sinó no sé on haguessin arribat. Probablement no ho sabríem ningú.

Però el que els hi passa ara és que remouen cel i terra per que les empreses no puguin decidir quines són les millors opcions estratègiques en matèria d'aliances o de direcció empresarial. I ens toca a nosaltres, l'esquerra -qui ens ho havia de dir!-. No només fer totes aquelles coses que ens dibuixava magníficament la Marina (Geli), sinó preservar la llibertat econòmica. Si ens ho diuen fa uns anys, no ens ho creiem.

I després que menteixen en unes coses -que clar els primers dies tothom es queda una mica espantat, ai que el PSC no paga..., el PSC paga religiosament els seus deutes. De tant en tant renegocia els seus interessos, -per cert amb autorització del Tribunal de Comptes-, però és que després de tota l'escandaleria, ara resulta que els que no paguen i els perdonen de veritat els deutes és al Partido Popular. No s'hi val. No pot ser.

Passen unes coses! Al Parlament de Catalunya també Déu n'hi do. Surt el cap de l'oposició, que és el que diu que els debats han de tenir un nivell i, sembla mentida, comença a dir coses que no són veritat. El president li va dir l'altre dia: "Escolti, aquí hi ha un problema que són els donatius anònims. Això s'ha d'acabar". I surt l'altre i diu "si vosaltres hi vau estar d'acord!", oblidant que, per dos cops ja, al Congrés dels Diputats els partits d'esquerra han plantejat la reforma de la Llei de finançament de partits polítics, precisament per eliminar els donatius anònims i que curiosament ha estat l'aliança entre CiU i el PP la que ha impedit que es facin aquestes reformes. A nosaltres, ja ho dic en to menor, a vegades ens ho posen complicat.

I després us diré: la dreta no ha paït encara la seva derrota. L'any 2004 no se l'esperaven i abans deia l'Ernest, i té raó, tenim un president d'Espanya que ens entén. Jo diria més. No només ens entén, no sols és que ens defensa, sinó que està lluitant a favor dels nostres interessos. I en una lluita així, i aquí no només parlo del PSC, parlo dels que compartim el sentiment que Catalunya ha de tenir un millor autogovern, no ens podem desentendre en aquesta lluita. No podem

deixar d'enfortir dia rere dia el Govern d'Espanya. No perquè ens entengui, no perquè ens defensi, sinó perquè està desenvolupant a favor nostre una batalla en nom del principi democràtic i de l'orientació progressista de les polítiques.

Tampoc no voldria que la meua intervenció semblés en excés defensiva, perquè, escolteu, no se'n sortiran.

És veritat que hi ha una dreta extrema que pretén segrestar, monopolitzar o silenciar institucions i partits. No us penseu que quan diuen que jo m'he casat és que estan mal informats. Potser pensen que dient en públic que sóc homosexual m'aturaran. Els atacs que es fan contra les persones, quan no ho són, no serveixen de gaire. Però el que compta aquí és la intenció. *“Por sus obras les conoceréis”*.

Volen silenciar-nos. No volen que diguem a les persones les coses tal i com les veiem. I us diré: jo sóc molt optimista. Vam estar l'altre dia amb la Manuela - que també Iberia té part de culpa que ella no estigui aquí avui, perquè tal com funciona avui el pont aeri no només haurem de demanar l'aeroport sinó que ens haurem de quedar la línia aèria també. Ara no perquè com no és pública no podem- vam estar a Madrid presentant el llibre sobre l'Estatut, i la Manuela deia: “esperem que hi hagi més veus en defensa de l'Espanya plural” i jo vaig dir després: “home, Déu n'hi do, perquè diuen que hi ha un 60% de ciutadans espanyols que no acaben de veure clar l'Estatut i jo crec que és una bona notícia, perquè vol dir que hi ha un 40% que ho veuen bé i, com que ningú els hi ha donat cap raó perquè ho vegin bé, doncs anem molt bé. A la que algú s'expliqui mínimament, doncs guanyem per golejada. Per tant no ens posem a la defensiva en absolut, perquè som el Partit de la majoria aquí i allà.

Som el Partit de la majoria per molts motius. Que són els motius basats en la realitat, en el coneixement de les coses, de les dinàmiques socials, de les necessitats de la gent, de les polítiques públiques que fan front a aquestes necessitats. L'ofensiva actual ha d'estimular-nos i de fet ens honora, perquè vol dir que estem fent les coses bé. Vol dir que estem tocant els nuclis de poder econòmic, vol dir que estem introduint canvis, vol dir que estem lluitant contra

la patrimonialització de l'extrema dreta de la idea d'Espanya i que estem defensant una altra Espanya. Una altra Espanya, no només és possible, és que és la que ja tenim. Només demanem que es prengui acta de l'Espanya d'avui, només demanem que els que s'han d'oposar als nostres projectes ho facin amb l'alçada intel·lectual o el tarannà dels que ho feien fa 25 anys. Que en comptes de llegir entrevistes de l'Acebes ens poguéssim llegir articles d'en Julián Marías. És que realment el nivell va baixant i molt. I això no ho diu l'informe PISA, però ho diu la lectura de la premsa. La dreta segueix anant enrere.

Contra ambició, sempre hi ha hagut a Espanya la reacció; contra el progrés, reacció; contra les reformes, reacció... És el que hi ha ara. Hi ha una crosta que es resisteix als canvis i una ultra-crosta que es resisteix a la democràcia.

Com demà fa 30 anys, hi ha ara molts reportatges. I ahir va sortir un senyor amb bandera amb un ocell que deia *“como ahora se empeñan en que la mitad más uno ya decide...”*. Per tant, no se'n sortiran...

La responsabilitat dels socialistes catalans

Permeteu-me que torni, per fer-vos justícia i fer justícia al Partit, a l'objecte que ens ha portat avui aquí. Que és el més seriós que es pot plantejar un partit socialista, que és posar a punt les polítiques socials, és refermar un compromís.

I us diré, hem d'encertar en el diagnòstic, hem d'encertar en les solucions que presentem a la societat catalana, perquè hem d'actualitzar aquesta opció permanent per la justícia. El 10è Congrés portava com a lema “Catalanisme i justícia social”. Hem d'encertar en això, perquè hi ha noves exclusions, noves divisions tecnològiques, culturals, informatives i generacionals. Noves divisions que generen noves diferències, noves desigualtats i noves marginacions, que limiten el potencial de la ciutadania i que exclouen sectors importants dels circuits de desenvolupament personal i professional.

I hem de saber trobar noves respostes a aquestes noves realitats.

És cert que la proximitat i l'eficiència poden ser la millor resposta a aquests canvis, a aquestes necessitats d'adaptar-se a una societat canviant. Hi ha un model social europeu que podem reivindicar a partir d'alguns esdeveniments ben recents, als Estats Units i també a França. Perquè a la pobresa li hem conegut el rostre, però no té fronteres gaire definides. La pobresa comença, com va dir la Manuela amb un vers magnífic de Miquel Martí i Pol- a la primera cruïlla que et trobes en sortir de casa. Realment tenim molts i molts problemes socials que a vegades aquesta imatge de la Catalunya rica i plena amaga, particularment fora d'aquí. I tenen resposta. No només han de tenir resposta, tenen resposta.

El canvi polític a Catalunya i creació del Govern catalanista i d'esquerres era en part també resposta a aquestes noves exigències socials. I per tant és de justícia, i ho dic en nom de la direcció del partit, ho vull dir aquí, agrair la feina feta pel Govern catalanista i d'esquerres, agrair l'increment molt significatiu de l'esforç inversor, així com la prioritat atorgada a les polítiques educativa, sanitària, d'habitatge, de serveis socials i de seguretat. Jo crec que avui el PSC també s'aplega per dir: gràcies Govern, gràcies President, gràcies consellers i conselleres, gràcies PSC, gràcies ERC, gràcies ICV.

Ho vaig dir en nom del Grup Parlamentari i ho refermo aquí: aquest és el nostre Govern. No les nostres conselleries, el nostre Govern. Nosaltres valorem de forma enormement positiva l'esforç global del Govern i de totes i cadascuna de les seves conselleries.

Ara bé. També hem de dir coses que s'estan veient avui a Catalunya. Perquè és veritat que abans parlava dels 100 anys de l'agrupació socialista de Reus però podia haver parlat dels 125 de l'agrupació socialista de Mataró. Hi ha hagut tota una llarga història que ens ha portat fins aquí. Que ens ha portat on volíem. A demostrar que una societat més humana i més justa és possible. Ho és. I cada cop n'hauríem d'estar més convençuts, en el sentit que cal seguir en aquesta direcció i en aquest esforç guiats per aquests valors. I també hem de dir-ho. Gràcies a que hi ha governs progressistes als ajuntaments, a la Generalitat i al

Govern d'Espanya. Això fa una sinèrgia que és la que està arrodonint aquesta feina. Per això hem arribat on volíem.

I hem de treure conclusions de model econòmic. Tota la vida en crisi... Vam començar amb la crisi del comunisme, després la crisi del marxisme, després la crisi del socialisme, al final la crisi de l'esquerra... No, no està en crisi l'esquerra. No està en crisi el socialisme. Està en crisi permanent, i sembla que s'hi acostuma i viu d'ella, el sistema capitalista. I és una crisi que nosaltres hem d'evitar que carregui només sobre les esquenes dels sectors més febles de la societat. El que està en crisi és això. Els nostres valors segueixen tant vigents com fa 100 o 125 anys.

Ho hem vist ben a prop. Ho hem vist als Estats Units, la nació més poderosa del planeta. Ho diuen els seus propis economistes. He trobat algunes cites interessants: Stiglitz: *"Sovint els mercats, amb totes les seves virtuts no funcionen bé en una crisi -això en americà en dirien és un understatement, no funcionen bé.- De fet, amb freqüència –diuen-, el mercat es comporta repugnantment en les emergències. El mercat no va respondre –com bé sap la Lourdes Muñoz- a la necessitat d'evacuació enviant combois d'autobusos. El mercat va respondre triplicant els preus dels hotels de les zones veïnes"*. Això és el que està en crisi, terrible crisi. I per tant, res d'aquesta posició que de vegades adoptem com defensiva, pensant que nosaltres estem defensant unes polítiques que no són d'eixe món. Són, han de ser, d'aquest món. Perquè sinó probablement aquest món no tingui futur.

Hi ha coses que no es poden deixar al mercat, encara que el mercat funcionés bé. És que de fet n'hi ha que diuen que fins i tot les coses van funcionar bé. No van pujar els preus dels hotels? Nosaltres no volem unes polítiques i unes reformes per anar tirant. Volem unes reformes polítiques i econòmiques per fer una societat més justa, en la que la gent se senti orgullosa de formar-ne part. Aquestes, totes les famílies, de la gran família humana.... I les dades són preocupants en aquest extrem.

Per tant, combat front aquells que volen menys Estat. Nosaltres no volem menys Estat, volem un millor Estat. I un millor Estat del qual formen part en primera línia els Governos locals i els poders regionals. No volem un desarmament fiscal. Nosaltres no som d'aquells que pensen que quant menys impostos millor, perquè la tesi dels menys impostos millor, abans s'apuntava, a Estats Units és veritat, hi ha un 30% que no tenen assistència sanitària, però és el país del món que més gasta en salut. Alguna cosa no deu anar prou bé.

Per tant, alerta, perquè el debat s'està portant a terme amb molts instruments i molts mitjans. També en els mitjans de comunicació. De vegades en els mitjans de comunicació de titularitat pública. No prou atents a aquests tipus de debat i promocionant tesis que, permeteu-me, si s'apliquessin al sistema públic de comunicació farien inviables aquests mitjans, per exemple. Per tant, alerta, estan massa coses en joc com per a que nosaltres defugim un combat que té un sentit polític, però també ideològic i teòric i que el nostre partit no hauria de descuidar.

També incorporant noves sensibilitats, i abans parlava dels companys d'Iniciativa que, si de vegades ens oblidem d'aquestes coses ens les recorden, perquè aquesta fase del capitalisme s'està tornant especialment depredadora amb el propi planeta. Com Saturn devorava els seus fills. Amb aquest model no hi ha futur. Jo diria que no hi ha present, però en definitiva no hi ha futur per les generacions que ens han de seguir.

I per tant, rendibilitat social és també eficiència des del punt de vista de les esquerres. Nosaltres volem eficiència, màxima, també us en parlarà el conseller Castells demà, quan us parlarà d'aquest miracle dels pans i dels peixos d'uns pressupostos que, no només són expansius des del punt de vista inversor i de la política social, sinó també de la reducció del dèficit que ens van deixar els que figura que ens havien de donar lliçons de bona gestió econòmica.

I per tant, entorn sostenible, també, amb equilibri, perquè el territori s'ha de cuidar, però la gent ha de poder viure en el territori i del territori. Hem de saber trobar l'equilibri en aquest punt, entre tots, nosaltres també.

Però també explicant les coses amb calma. Nosaltres tenim avui més pobres que moltes comunitats autònomes que tenen fama de pobres. Tenim avui a Catalunya més necessitats socials que alguns llocs que apareixen com faltats de solidaritat, i l'han de percebre, però no podem deixar de mirar els ulls a les nostres pròpies necessitats socials, per no traïr els interessos dels nostres treballadors i de les classes populars del nostre país.

I també parlar de si tenim l'assistència domiciliària que volem. Diuen les xifres que necessitaríem el doble de persones ocupades en aquest sector, per tant, s'està preparant ja un segon miracle dels pans i dels peixos. Com, promovent serveis de proximitat, no només no fa fallida fiscal l'Estat, sinó que es generen llocs de treball i augmenten els ingressos públics. Sí, això és possible. Ho hem de fer possible. I per fer-ho possible probablement només podem organitzar-ho des del nivell local.

Canvis us deia, canvis demogràfics. Sí, la immigració. Sí, el repunt de la taxa de natalitat, que també ens n'hauríem de felicitar, mentre uns feien discursos de "catalans feu més fills", sembla que finalment els catalans i les catalanes s'han decidit a tenir més fills i ens n'hem d'alegrar.

Atendre també l'increment de necessitats de persones amb dependència, perquè l'expectativa de vida està augmentant i això fa incrementar les seves necessitats. També, us parlava de la meua visita a Can Ruti, la Unitat del Dolor... Ara tenim uns metges que no només ens curen sinó que diuen als malalts: "si a vostè li fa mal és que jo ho estic fent malament" i que ens diuen "vetlleu perquè tots hospitals públics tinguin unitats de dolor i ben dotades dels professionals i del material que fa possible que els processos de curació no siguin lesius per les persones i pel seu benestar". És veritat que això no és més despesa, ara els envien cap a casa abans. No és més despesa. No ens creiem les mentides de tots aquells que diuen l'esquerra només sap gastar. I això no sé si li agradarà a la Marina, però probablement el seu és el Departament que més ha demostrat que sap estalviar. És el Departament que ha crescut més, no en aquest pressupost, sinó en l'anterior, però ha demostrat que sap gastar. Jo crec que l'esquerra ha de

fer front a aquests dos reptes: gastar on cal, però gastar millor. I ho hem aconseguit.

Vaig acabant, parlava abans de la situació a Nova Orleans, també de la situació francesa. Jo crec que també ens hem de dir de tant en tant algunes coses. Jo recordo quan el president Maragall va començar a situar com a mot d'ordre la idea dels barris segurs i les escoles dignes. Hi havia alguns exponents de la dreta que se'ls feia aquell mig somriure.... Que es mirin ara els telenotícies. Que vegin si no té sentit vertebrar una política del Govern al voltant d'aquests dos eixos: barris segurs i escoles dignes. Ell va marcar una política que el Govern ha seguit i en la que comptarà lògicament amb el nostre suport.

Companys, acabo. Avui molta i molta gent espera molt de nosaltres, dels Governs de Catalunya i d'Espanya i dels partits que en formem part i nosaltres els hauríem de poder donar des d'aquest cap de setmana, però també amb la feina que fem cada dia, una resposta clara. I és dir-los-hi: conciutadans, no us fallarem.

Moltes gràcies.